यत् काङ्क्षितं वः सर्व्वेषां तद्वै ब्रूत मुदा युताः। तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वामनस्य महात्मनः।
सर्व्वे ते हृष्टमनसो देवाः कश्यपनन्दनं। ऊचुः प्राञ्जलयो विष्णुं सुराः शक्रपुरोगमाः।
ब्रह्मणो वरदानेन हृतं नो निखिलं जगत्। तपसा महता चैव विक्रमेण बलेन च।
बलिना दैत्यमुख्येन सर्व्वज्ञेन महात्मना। अवध्यः किल सोऽस्माकं सर्व्वेषां देवसत्तम।
भवान् प्रभवते तस्य नान्यः कश्चन सुव्रत। तत् प्रपद्यामहे सर्व्वे भवन्तं शरणार्थिनः। १४१५
शरण्यं वरदं देवं सर्व्वभूतभयापहं। ऋषीणाञ्च हितार्थाय लोकानाञ्च सुरेश्वर।
प्रियार्थञ्च तथाऽदित्याः कश्यपस्य तथैव च। कव्यं पितॄणामुचितं सुराणां हव्यमुत्तमं।
प्रवर्त्ततां महाबाहो यथा पूर्व्वं सुरोत्तम। आनृण्यार्थं सुरेशस्य वासवस्य महात्मनः।
प्रत्यानय सुरेन्द्रस्य त्रैलोक्यमिदमव्ययं। क्रतुना वाजिमेधेन जयते स हि दानवः।
यत्प्रत्यानयने युक्तं लोकानां तद्विचिन्तय। १४२०
इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे भविष्यपर्व्वणि वामने ब्रह्मवाक्ये एकषष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २६१ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्ते तदा देवैर्विष्णुर्वामनरूपधृक्। प्रहर्षयन्नुवाचाथ सर्व्वान्देवानिदं वचः।
॥ वामन उवाच ॥ तस्य यज्ञसकाशं मां महर्षिर्वेदपारगः। बृहस्पतिर्बृहत्तेजा नयत्वङ्गिरसः सुतः।
तस्याहं समनुप्राप्तो यज्ञवाटं सुरोत्तमाः। विचरिष्ये यथायुक्तं त्रैलोक्यहरणाय वै।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो बृहस्पतिः श्रीमाननयद्वामनं प्रभुं। यज्ञवाटं महातेजा दानवेन्द्रस्य धीमतः।
मौञ्जी यज्ञोपवीती च छत्री दण्डाजिनी तथा। वामनो धूम्ररक्ताक्षो भगवान् बालरूपधृक्। १४२५
लोकेश्वरेश्वरः श्रीमान् सुरैर्ब्रह्मपुरोगमैः। अन्वास्यमानो भगवानवृद्धोऽप्यथ वृद्धवत्।
दानवाधिपतेस्तस्य बलेर्वैरोचनस्य ह। यज्ञवाटमचिन्त्यात्मा जगाम सुरसत्तमः।
पालितेऽपि हि दैतेयैः सांग्रामिकपरिच्छदैः। द्वारे दानवसम्बाधे सहसैव विवेश ह।
ऋत्विग्भिश्चैव मन्त्राढ्यैः सर्व्वतः परिवारितं। दैत्यदानवराजेन्द्रमुपतस्थे बलिं बली।
तं गत्वा यज्ञवाटन्तु ब्रह्मर्षिगणसंकुलं। आत्मानमेव भगवान् वर्णयामास तं क्रतुं। १४३०
वर्णयित्वा यथान्यायं यज्ञं यज्ञः सनातनः। विस्तरेणामरश्रेष्ठः प्रयोगैर्विविधैस्तथा।
शुक्रादीनृत्विजश्चापि यज्ञकर्म्मविचक्षणः। सर्व्वानेव निजग्राह चकार च निरुत्तरान्।
आराद्य बलेस्तस्य ऋत्विजामभितस्तथा। यज्ञमात्मानमेवासौ हेतुभिः कारणं विभुः।
वैदिकैरप्रकाशैश्च पुनरथथ भारत। प्रत्यक्षमृषिसंघानां दर्शयामास चित्रगुः।
ततो निरुत्तरान् दृष्ट्वा सोपाध्यायानृषीन् कृतान्। अवृद्धेनापि वृद्धांस्तान् वामनेन महौजसा। १४३५
अद्भुतञ्चापि मेने स विरोचनसुतो बलिः। मूर्द्ध्ना कृताञ्जलिश्चेदमब्रवीद्विस्मितो वचः।
कुतस्त्वं कोऽसि कस्यासि किञ्चेहास्ति प्रयोजनं। नैवंविधपरिज्ञानो दृष्टपूर्व्वो मया द्विजः।
बालो मतिमतां श्रेष्ठो ज्ञानविज्ञानकोविदः। शिष्टवाग्रूपसम्पन्नो मनोज्ञः प्रियदर्शनः।
नेदृशाः सन्ति देवानामृषीणाञ्चापि सूनवः। न नागानां न यक्षाणां नासुराणां न रक्षसां।